

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. Declaratur ampliùs quo pacto non requiratur ut actus naturalis &
supernaturalis semper differant ex parte objecti formalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

ex peculiari scilicet Dei gratiâ factum, gratiasque pro illo esse Deo agendas, quod tamen factum non esset necessarium, si actum naturali acceptari posset ut Verbum Dei, & credi propter divinam auctoritatem.

V. Freqüentior Deo agit gratias D. Paulus pro rebus merè naturalibus

Sed contra: Apostolus namque sæpè Deo gratias agit pro rebus merè naturalibus, ut pro beneficio creationis & conservationis. Sic etiam ad Corinth. I. cap. I. vers. 14. agit gratias Deo quòd neminem eorum baptizaverit, procul dubio tamen actu merè naturali habere quis potest voluntatem non baptizandi. Tandem dico, quamvis acceptare Fidem, seu credere propter auctoritatem divinam, non sit quid supernaturale ex objecto formali, meritò tamen agit Deo gratias Apostolus, quòd gratiâ suâ illis præsto fuerit, effeceritque ut actus doctrinam Evangelicam credendi, qui quantum ad objectum formale potuisset non esse supernaturalis, illius tamen benignitate & extraordinario concursu redditus fuerit supernaturalis, & sicut oportet ad salutem, & hoc sensu verbum illud acceperint ut verè Verbum Dei. Nec aliud intendunt Concilia dum dicunt ex eo quòd quis credat in Deum, Fidem evadere supernaturalem.

Qua sensu doctrinam illam ut verè Verbum Dei acceperint Corinthii.

VI. Actus à solis objectis specificationem suam non desumunt.

Objicitur secundo: juxta communem Philosophorum sententiam actus specificationem desumunt ab objectis, cum ergo actus naturalis & supernaturalis specie distinguantur, habeant necessario objecta specie distincta. Huic objectioni satisfactum est Sectione præcedente, præcipue numero quinto, ubi ostensum est non à solis objectis, sed aliunde etiam distinctionem suam & specificationem actus desumere.

VII. Nil verè objectum supernaturale attingi ab actu naturali.

Objicitur tertio: Objectum Fidei est quid supernaturale, ergo attingi nequit actu naturali. Sed contra: jam enim Sectione præcedente, numero quarto & sequentibus probavi posse actum naturalem attingere objectum supernaturale, idemque hæc Sectione ostendi numero primo, secundo, & tertio.

VIII. In hoc statu natura elevata omnes eliciunt actus supernaturales Fidei, si sint dispositi.

Objicitur quarto: Si circa objectum Fidei dari possit actus naturalis, ergo non possunt homines proposito Fidei objecto determinare se ad actum supernaturalem, sicque dum duo æqualiter conantur, alter actum supernaturalem eliciet, alter solummodo naturalem, aliud quippe nihil est in nostrâ potestate, quam cum tali intentione ad actum aliquem eliciendum conari, intentio autem, & si qua alia est hujusmodi circumstantia, actui tam naturali quam supernaturali est communis. Respondetur, in hoc statu natura elevata, cum semper habeamus auxilium Dei supernaturale paratum, homines, qui sunt dispositi, elicere actus Fidei supernaturales, sive simul eliciant naturales, ut multi volunt, sive non, sicque credere semper possunt sicut oportet, & operari suam salutem.

IX. Certitudo infallibilitatis actibus accedit ex principiis, à quibus eliciuntur.

Objicitur quinto: Si dari possit actus naturalis Fidei, qui feratur in veracitatem divinam, hic actus erit æque certus ac est actus supernaturalis, sicque habebit certitudinem quæ ad beatitudinem, seu salutem consequendam est necessaria. Respondetur, si sermo sit de certitudine objectivâ indubitatum esse, actum naturalem quo quis dicit Deus est verax, esse tam certum ex parte objecti, atque est actus supernaturalis, qui idem affirmat, cum idem utrobique sit objectum. Idem etiam contingere potest in certitudine adhesionis. Certitudine nihilominus infallibilitatis, actus naturalis multum cedit actui supernaturali.

R. P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. II.

turali, cum hic firmiter longè nitatur principii, ut fusè ostensum est supra, Disp. 9. per totam. Ad id, quod additur in fine objectionis, dico supernaturalitatem directe non esse necessariam ob certitudinem actus, sed quia debet esse in eodem ordine cum gratiâ & gloriâ, ut sit illarum meritorius, ut latè declaravi Tomo præcedente, Disp. 126. sect. octavâ. Nec de actu tantum Fidei, sed de omnibus omnino actibus meritoriis hoc est affirmandum, ut loco citato probavi.

Supernaturalitas actus non requiritur ob certitudinem, sed proportionem.

Objicitur sexto S. Thomas 2. 2. quæst. 5. a. 3. ubi dicit hæreticum, qui obstinate non vult credere unum Fidei articulum, nullum credere, sed de cæteris habere solummodo opinionem quandam secundum propriam voluntatem. Respondetur, solum velle sanctum Doctorem, hæreticum, qui unum Fidei articulum pertinaciter negat, reliquos non credere Fide divinâ, seu supernaturali, & omnino certâ ac infallibili; cum enim, ut ibidem ait, Ecclesiam, quæ nobis ut credendi regula à Deo proponitur, relinquat, non jam prudenter, ut orthodoxi, sed temerè & ex propria voluntate & judicio credit. Ideo autem actum illum, quo hæreticus reliquos Fidei articulos credit, vocat sanctus Doctor opinionem, quia relicta firmamento veritatis Ecclesiæ, incerto & fallibili modo procedit, infinitisque erroribus obnoxio.

X. Non negat S. Thomas dari posse Fidem naturalem circa divinam veracitatem.

SECTIO QUARTA.

Ostenditur actum Fidei divinæ esse in substantiâ supernaturalem.

QUAMVIS itaque, ut duabus Sectionibus præcedentibus vidimus, circa idem objectum formale dari possit actus Fidei tam naturalis, quam supernaturalis, sicque ex hoc capite, quòd scilicet ubi objectum est supernaturale, actus etiam debeat esse supernaturalis; non rectè probetur supernaturalitas actus Fidei, aliunde tamen ostendi potest actum Fidei divinæ debere esse in substantiâ supernaturalem.

I. Firmiores adduci debent rationes pro supernaturalitate actus Fidei.

Probatur itaque primò: Scripturæ enim, Concilia & Patres ad actum Fidei divinæ, seu ad credendum sicut oportet ad salutem consequendam, requirunt speciale aliquod auxilium supra omnes naturæ vires, quod, ut verbis utar Divi Augustini lib. de Gratiâ Christi cap. 7. & sequentibus, Deus occultâ, mirabili, atque ineffabili potestate cordibus nostris infundit: neque ad hoc sufficere aiunt gratiam legis & doctrinæ, sed singularem in super internam vim ac virtutem necessariam esse docent, quâ Christus velut vitis in palmites, & caput in membra infuit. Sic Joannis 6. vers. 29. dicit Christus: Hoc est opus Dei ut credatis. Deinde vers. 44. ab eodem Christo dicitur: Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum. Sic etiam ad Ephesios 2. vers. 8. habetur: Gratia estis salvati per Fidem, & hoc non ex vobis, Dei enim donum est. Item 2. ad Corinth. 3. Non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis, &c. Et 1. ad Corinth. 12. vers. 3. Nemo potest dicere Dominus JESVS, nisi in Spiritu Sancto: idemque aliis Scripturæ locis facile ostendi potest.

II. Scripturæ, Concilia, & Patres docent actum Fidei divinæ esse in substantiâ supernaturalem.

Fides divina in Scripturis posita videtur speciale donum Dei.

Eadem veritas, Fidem nimirum esse in substantiâ supernaturalem, apertè traditur in Conciliis & Patribus, ut tomo præcedente, in materia

III. Conciliorum & Patrum de